

Sprawa C-819/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania Trybunału Sprawiedliwości****Data wpływu:**

30 grudnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Landgericht Aachen (sąd krajowy w Akwizgranie, Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

6 grudnia 2021 r.

Wnioskodawca:

Staatsanwaltschaft Aachen (prokuratura w Akwizgranie)

Przedmiot postępowania głównego

Uznawanie i wykonywanie zagranicznych wyroków w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW – Prawo do rzetelnego procesu sądowego – Państwo członkowskie, którego system sądownictwa, w opinii sądu wykonującego państwa członkowskiego, przestał być zgodny z zasadą państwa prawnego – Możliwość odmowy wykonania zagranicznego orzeczenia przez sąd wykonującego państwa członkowskiego

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia prawa Unii, art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy sąd wykonującego państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o stwierdzenie wykonalności, może na podstawie art. 3 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w związku z art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odmówić uznania wyroku innego państwa członkowskiego i wykonania kary orzeczonej w tym wyroku zgodnie z art. 8 decyzji ramowej Rady

2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r., jeżeli istnieją przesłanki wskazujące na to, że stosunki panujące w tym państwie członkowskim – w chwili wydania orzeczenia, które ma zostać wykonane, lub dotyczących go późniejszych orzeczeń – są niezgodne z prawem podstawowym do rzetelnego procesu sądowego, ponieważ w tym państwie członkowskim system sądownictwa jako taki nie jest już zgodny z zapisaną w art. 2 TUE zasadą państwa prawnego?

2. Czy sąd wykonującego państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o stwierdzenie wykonalności, może na podstawie art. 3 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r., w związku z zapisaną w art. 2 TUE zasadą państwa prawnego, odmówić uznania wyroku innego państwa członkowskiego i wykonania kary orzeczonej w tym wyroku zgodnie z art. 8 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r., jeżeli istnieją przesłanki wskazujące na to, że system sądownictwa tego państwa członkowskiego – w chwili wydania orzeczenia w sprawie stwierdzenia wykonalności – nie jest już zgodny z zapisaną w art. 2 TUE zasadą państwa prawnego?

3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy przed odmową uznania wyroku sądu innego państwa członkowskiego i wykonania kary orzeczonej tym wyrokiem z powołaniem się na art. 3 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w związku z art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że istnieją przesłanki wskazujące na to, że stosunki w tym państwie członkowskim są niezgodne z prawem podstawowym do rzetelnego procesu sądowego, gdyż sam system sądownictwa w tym państwie członkowskim nie jest już zgodny z zasadą państwa prawnego, należy jeszcze zbadać, czy te niezgodne z prawem podstawowym do rzetelnego procesu sądowego stosunki wywarły w danym postępowaniu konkretny skutek, który okazał się niekorzystny dla skazanego/skazanych?

4. W zakresie, w jakim na pytanie pierwsze lub drugie zostanie udzielona odpowiedź przecząca z takim skutkiem, że wydanie rozstrzygnięcia, czy stosunki w danym państwie członkowskim są niezgodne z prawem podstawowym do rzetelnego procesu sądowego ze względu na to, że system sądownictwa w tym państwie jako taki nie jest już zgodny z zasadą państwa prawnego, nie należy do sądów państw członkowskich, lecz do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości:

czy w dniu 7 sierpnia 2018 r. lub w dniu 16 lipca 2019 r. system sądownictwa w Rzeczypospolitej Polskiej był, względnie, czy obecnie jest, zgodny z zapisaną w art. 2 TUE zasadą państwa prawnego?

Przywołane przepisy prawa Unii

Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 47 akapit pierwszy

Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L327, s. 27)

Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L190, s. 1).

Przywołane przepisy krajowe

Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (ustawa o międzynarodowej pomocy prawnej w sprawach karnych, [...]), w szczególności jej § 73 zdanie drugie, który odpowiada art. 3 ust. 4 decyzji ramowej 2008/909.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 Obywatel polski M.D. ma miejsce zwykłego pobytu w Niemczech. W dniu 7 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże (Polska) skazał M.D. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności i warunkowo zawiesił wykonanie tej kary. M.D. nie był obecny na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2018 r. Z informacji Sądu Okręgowego w Szczecinie (Polska) wynika, że wezwanie na rozprawę w dniu 7 sierpnia 2018 r. zostało wysłane do M.D. na jego podany w postępowaniu przygotowawczym adres w Pyrzycach (Polska).
- 2 Czyny leżące u podstaw wyroku skazującego, popełnione w okresie od marca 2009 r. do dnia 31 lipca 2009 r., byłyby zgodnie z niemieckim Strafgesetzbuch (kodeksem karnym, zwanym dalej „StGB”) karalne jako przywłaszczenie i fałszowanie dokumentów na podstawie § 246 ust. 1 i § 267 StGB.
- 3 Postanowieniem z dnia 16 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże uchylił warunkowe zawieszenie i zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności.
- 4 W dniu 17 grudnia 2020 r. Generalstaatsanwaltschaft Köln (prokuratura generalna w Kolonii, Niemcy), pomimo wydania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 13 sierpnia 2020 r. europejskiego nakazu aresztowania, postanowiła nie dokonywać ekstradycji M.D., uzasadniając to tym, że jego miejsce zwykłego pobytu znajduje się w Niemczech i że sprzeciwił się on ekstradycji.
- 5 W dniu 26 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zwrócił się do Generalstaatsanwaltschaft Berlin (prokuratury generalnej w Berlinie, Niemcy), zgodnie z art. 4 decyzji ramowej 2008/909, o rozważenie przejęcia do wykonania

orzeczonej wobec M.D. kary pozbawienia wolności. Generalstaatsanwaltschaft Berlin (prokuratura generalna w Berlinie) przekazała ten wniosek do Staatsanwaltschaft Aachen (prokuratury w Akwizgranie), która jest właściwa ze względu na to, że M.D. zamieszkuje w Niemczech na terenie objętym właściwością tej właśnie prokuratury.

- 6 Staatsanwaltschaft Aachen (prokuratura w Akwizgranie) przesłuchała M.D. w związku z wnioskiem Sądu Okręgowego w Szczecinie.
- 7 W dniu 18 czerwca 2021 r. M.D. poinformował telefonicznie Staatsanwaltschaft Aachen (prokuraturę w Akwizgranie), że próbuje, za pośrednictwem adwokata, wyjaśnić sprawę z polskimi władzami. Stwierdził, że nie otrzymał wezwania. Ponadto podniósł, że zarzuty w tej sprawie nie były zasadne.
- 8 W dniu 11 sierpnia 2021 r. do Staatsanwaltschaft Aachen (prokuratury w Akwizgranie) wpłynęło pisemne oświadczenie M.D. Podał on w nim, że otrzymał samochód osobowy, którego dotyczył wyrok skazujący z dnia 7 sierpnia 2018 r., jako wynagrodzenie. Dodał też, że nie uciekł do Niemiec. Chciał raczej zapewnić sobie w Niemczech lepsze życie razem z rodziną. W Niemczech mieszka z rodziną od 2011 r. Nikt nie poinformował go o przebiegu toczącego się przeciwko niemu w Polsce postępowania. W 2016 r. skontaktowała się z nim polska prokurator. M.D. twierdzi, że udał się następnie do Polski i złożył zeznania na policji. Dodatkowo jako adres kontaktowy pozostawił swój niemiecki adres. W kolejnym, otrzymanym od polskich władz piśmie, poinformowano go, że został prawomocnie skazany.
- 9 W dniu 2 listopada 2021 r. Staatsanwaltschaft Aachen (prokuratura w Akwizgranie) wystąpiła do sądu odsyłającego o stwierdzenie dopuszczalności wykonania wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże w związku z postanowieniem tego sądu z dnia 16 lipca 2019 r. oraz o wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze sześciu miesięcy zgodnie z polskimi przepisami o wykonaniu kary. Zdaniem prokuratury wymogi konieczne do wykonania polskiego wyroku są spełnione.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 10 Sąd odsyłający w pierwszej kolejności bardzo szczegółowo przedstawia orzecznictwo Trybunału dotyczące polskiej reformy sądownictwa i państwa prawnego w Polsce, a mianowicie wyroki z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Niedostatki systemu sądownictwa) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), z dnia 5 listopada 2019 r., Komisja/Polska (Niezawisłość sądów powszechnych) (C-192/18, EU:C:2019:924), z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982), z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596), z dnia 2 marca 2021 r., A.B. i in. (Powołanie sędziów Sądu Najwyższego – Odwołanie) (C-824/18, EU:C:2021:153) (w tym późniejsze orzeczenie polskiego Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 7 października 2021 r.) oraz z dnia 16 listopada 2021 r., Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim i in. (C-748/19 do C-754/19, EU:C:2021:931), jak również postanowienia [wiceprezes] Trybunału z dnia 14 lipca 2021 r., Komisja/Polska (C-204/21 R, niepublikowane) oraz z dnia 27 października 2021 r., Komisja/Polska (C-204/21 R, niepublikowane, EU:C:2021:877).

- 11 Ponadto szczegółowo przedstawiony został wniosek Komisji Europejskiej dotyczący decyzji Rady w sprawie stwierdzenia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia przez Rzeczpospolitą Polską zasady praworządności (COM[2017] 835 final), a także przywołane zostały dwa wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a mianowicie dwa wyroki wydane przeciwko Polsce: w dniu 7 maja 2021 r. (Xero Flor w Polsce sp. z o.o./Polska, skarga nr 4907/18) i w dniu 8 listopada 2021 r. (Dolińska-Ficek i Ozimek/Polska, skargi nr 49868/19 i 57511/19).
- 12 W przedmiocie pytania pierwszego: przedstawione orzecznictwo i środki podjęte przez Komisję doprowadziły sąd odsyłający do wyciągnięcia wniosku, że na podstawie obiektywnych, wiarygodnych, dokładnych i należycie zaktualizowanych informacji dotyczących funkcjonowania systemu sądownictwa w Polsce występują przesłanki wskazujące na to, że stosunki panujące w polskim systemie sądownictwa w chwili wydania wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże z dnia 7 sierpnia 2018 r. oraz w chwili wydania przez ten sąd postanowienia z dnia 16 lipca 2019 r. były niezgodne z przysługującym M.D. prawem podstawowym do rzetelnego procesu sądowego wynikającym z art. 47 ust. 2 karty.
- 13 W związku z tym należy zadać sobie pytanie, czy decyzja, która powinna zostać podjęta na podstawie art. 3 ust. 4 decyzji ramowej 2008/909 w przedmiocie tego, czy system sądownictwa w Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 7 sierpnia 2018 r. lub w dniu 16 lipca 2019 r. był zgodny z wynikającą z art. 2 TUE zasadą państwa prawnego i czy przysługującym M.D. prawo podstawowe do rzetelnego procesu sądowego wynikające z art. 47 ust. 2 karty było przestrzegane, należy do sądu państwa członkowskiego mającego wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie stwierdzenia wykonalności, czy też chodzi tu o zastrzeżoną dla Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości na mocy art. 267 ust. 1 lit. a) TFUE kwestię „wykładni traktatów”.
- 14 Niewątpliwie Trybunał w wyroku z dnia 16 listopada 2021 r., Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim i in.(C-748/19 do C-754/19, EU:C:2021:931) orzekł, że art. 267 TFUE nie upoważnia go do stosowania norm prawa Unii w indywidualnej sprawie, lecz jedynie do wypowiedzania się w przedmiocie wykładni traktatów i aktów instytucji Unii.
- 15 Zdaniem sądu odsyłającego kwestia zgodności stosunków występujących w państwie członkowskim z wynikającą z art. 2 TUE zasadą państwa prawnego oraz z przysługującym na podstawie art. 47 ust. 2 karty podmiotowi, którego

postępowanie dotyczy, prawem podstawowym do rzetelnego procesu, jest tak fundamentalną sprawą, że nie powinna być rozstrzygana przez poszczególne sądy państw członkowskich, lecz jednolicie przez Trybunał Sprawiedliwości na podstawie art. 267 ust. 1 lit. a) TFUE. W przeciwnym razie istniałoby ryzyko zaistnienia niepewności prawnej wynikającej z przyjmowanych przez sądy państw członkowskich rozbieżnych interpretacji przepisów, które mają zasadnicze znaczenie dla wspólnoty prawnej Unii Europejskiej.

- 16 W przedmiocie pytania drugiego: z punktu widzenia sądu odsyłającego w chwili wniesienia sprawy do Trybunału występują przesłanki oparte na obiektywnych, wiarygodnych, dokładnych i należycie zaktualizowanych informacjach dotyczących funkcjonowania systemu sądownictwa w Polsce, które wskazują na to, że stosunki panujące w polskim systemie sądownictwa są – w wyniku podjęcia w ramach tzw. „reformy sądownictwa” różnego rodzaju środków – niezgodne ze wspólną, zapisaną w art. 2 TUE wartością, jaką jest państwo prawne.
- 17 Trybunał w wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596) stwierdził, że poszanowanie przez państwo członkowskie wartości zapisanych w art. 2 TUE – a więc także poszanowanie zasady państwa prawnego – jest warunkiem wstępnym korzystania przez to państwo członkowskie ze wszystkich praw wynikających ze stosowania wobec niego traktatów.
- 18 Zdaniem sądu odsyłającego wynika z tego, że, nawet jeśli sytuacja w państwie członkowskim była zgodna z zasadą państwa prawnego w chwili wydania przez organy sądowe kierującego wniosek państwa członkowskiego orzeczenia, które ma zostać wykonane lub dotyczących go późniejszych orzeczeń, należy odmówić stwierdzenia wykonalności na podstawie art. 3 ust. 4 decyzji ramowej 2008/909, jeżeli w międzyczasie – to jest przed wydaniem przez sąd wezwany orzeczenia w sprawie stwierdzenia wykonalności – sytuacja we kierującym wniosek państwie członkowskim zmieniła się w taki sposób, że nie jest już zgodna z zasadą państwa prawnego. Jeżeli dane państwo członkowskie przestaje respektować zasadę państwa prawnego jako wartość zapisaną w art. 2 TUE, może ono, zgodnie z rozważaniami Trybunału przedstawionymi w wyżej wymienionym wyroku, utracić prawa wynikające ze stosowania traktatów – a więc również przysługujące mu na podstawie art. 8 decyzji ramowej 2008/909 prawo do uznania i wykonania wydanego przez jego własne organy sądowe wyroku przez organy sądowe innego państwa członkowskiego.
- 19 W tym kontekście również należy sobie zadać pytanie, czy decyzja o tym, czy Rzeczpospolita Polska nie respektuje (już) zapisanej w art. 2 TUE wartości, jaką jest państwo prawne i w związku z tym traci swoje prawa wynikające ze stosowania traktatów, może być podejmowana przez sądy państw członkowskich, czy też, zgodnie z art. 267 ust. 1 lit. a) TFUE, należy to do wyłącznej kompetencji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

- 20 Odpowiedź na to pytanie ma znaczenie dla niniejszego postępowania, ponieważ nawet gdyby – wbrew stanowisku sądu odsyłającego – przyjąć, że w chwili wydawania przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże orzeczeń z dnia 7 sierpnia 2018 r. i dnia 16 lipca 2019 r. stosunki istniejące w Polsce nie były niezgodne z podstawowym prawem do rzetelnego procesu sądowego, to przynajmniej na obecnym etapie rozwoju sytuacji istnieją konkretne przesłanki świadczące o tym, że zapisana w art. 2 TUE zasada państwa prawnego nie jest (już) w Rzeczypospolitej Polskiej przestrzegana.
- 21 Na poparcie tego stanowiska sąd odsyłający wskazuje, że w sprawie C-204/21 Rzeczpospolita Polska nie zastosowała się, względnie nie zastosowała się w sposób wystarczający, do postanowienia o środkach tymczasowych wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 2021 r., w wyniku czego postanowieniem z dnia 27 października 2021 r. wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości nałożył okresową karę pieniężną w wysokości 1 000 000 EUR dziennie.
- 22 W wyroku z dnia 7 października 2021 r. polski Trybunał Konstytucyjny, ustosunkowując się do wyroku z dnia 2 marca 2021 r., A.B. i in. (Powołanie sędziów Sądu Najwyższego – Odwołanie) (C-824/18, EU:C:2021:153), uznał, że część prawa Unii, w szczególności próba ingerencji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w polskie sądownictwo, narusza polską konstytucję.
- 23 Sąd odsyłający wyciąga z tego wniosek, że Rzeczpospolita Polska nie czuje się już związana pierwszeństwem stosowania prawa Unii.
- 24 W przedmiocie pytania trzeciego: w ramach tego pytania sąd odsyłający ponownie odnosi się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Niedostatki systemu sądownictwa) (C-216/18 PPU), w którym Trybunał Sprawiedliwości uzasadnił wymóg zbadania tego, czy doszło do konkretnego naruszenia lub zagrożenia praw podstawowych w odniesieniu do europejskiego nakazu aresztowania, na gruncie sformułowania zawartego w motywie dziesiątym decyzji ramowej 2002/584, w którym Radzie Europejskiej przyznana została wyłączność na wydawanie decyzji dotyczących zawieszenia wykonania mechanizmu europejskiego nakazu aresztowania.
- 25 Decyzja ramowa 2008/909 nie zawiera jednak porównywalnego uregulowania. Pojawia się zatem wątpliwość, czy w niniejszej sprawie konieczne jest również zbadanie – zgodnie z dwustopniowym schematem kontroli ustalonym przez Trybunał w wyroku z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Niedostatki systemu sądownictwa) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), czy M.D. – poprzez skazanie go przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże w dniu 7 sierpnia 2018 r. w związku z postanowieniem wydanym przez ten sąd w dniu 16 lipca 2019 r. – został narażony na realne ryzyko, że jego prawo podstawowe do niezawisłego sądu zostanie naruszone, i, tym samym, że wpłynie to negatywnie na istotę jego prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego.

- 26 Zdaniem sądu odsyłającego konkretne zbadanie danego przypadku naruszenia względnie zagrożenia praw podstawowych M.D. nie jest konieczne, ponieważ decyzja ramowa 2008/909 nie zawiera uregulowania porównywalnego z motywem dziesiątym decyzji ramowej 2002/584. Ponadto sąd odsyłający powołuje się również na wyrok Trybunału z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Staatsanwaltschaft Lübeck i Staatsanwaltschaft Zwickau, prokuratury w Lubece i Zwickau, Niemcy) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), która również dotyczyła zakresu wymogu niezawisłości sędziowskiej i w której Trybunał uznał, że sama abstrakcyjna możliwość wywierania wpływu politycznego przez ministra sprawiedliwości wystarczająco uzasadnia zagrożenie, że niemieccy prokuratorzy mogą być narażeni na ryzyko wywierania przez władzę wykonawczą wpływu na wydawane przez nich decyzje w sprawie wydania europejskiego nakazu aresztowania. Z tego powodu niemieckie prokuratury nie mogą być „wydającymi nakaz organami sądowymi” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584.
- 27 Zdaniem sądu odsyłającego dwuetapowy schemat wypracowany przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie może być stosowany, choćby w drodze analogii, do decyzji w sprawie wykonania wyroku, ponieważ występujące w obu przypadkach kwestie nie są porównywalne ze sobą.
- 28 Trybunał, we wspomnianym już wyroku z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Niedostatki systemu sądownictwa) (C 216/18 PPU, EU:C:2018:586) stwierdził bowiem, że – po stwierdzeniu obiektywnego naruszenia zasady państwa prawnego – w drugiej kolejności konieczne jest zbadanie, czy osoba, której dotyczy postępowanie, po jej przekazaniu wydającemu nakaz organowi sądowemu, będzie narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do niezawisłego sądu, i, tym samym, na negatywny wpływ na istotę przysługującego jej prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego. Przedmiotem wymaganego przez Trybunał konkretnego badania danego przypadku była zatem prognoza przewidywanego przebiegu postępowania po wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania. Jednakże sąd odsyłający rozumie to w ten sposób, że Trybunał Sprawiedliwości nie wymaga rozpatrywania *ex post* kwestii, czy już samo wystawienie europejskiego nakazu aresztowania naruszyło ewentualnie podstawowe prawo osoby, której dotyczy postępowanie, do niezawisłego sądu.
- 29 Z natury rzeczy w niniejszej sprawie nie jest możliwe wydanie decyzji prognostycznej, gdyż postępowanie kończy się wydaniem orzeczenia o stwierdzeniu wykonalności w dwustronnym stosunku między Republiką Federalną Niemiec a Rzeczpospolitą Polską.
- 30 W niniejszym przypadku można by więc jedynie zbadać w drugim etapie, czy stwierdzone w pierwszym etapie naruszenie zasady państwa prawnego miało również wpływ na ten konkretny przypadek. Jeżeli jednak, tak jak w niniejszej sprawie, w Rzeczypospolitej Polskiej niezawisłość sądów w ich całokształcie jest ograniczona przez strukturalne ingerencje w system sądownictwa, nie można

sobie wyobrazić postępowania, w którym takie naruszenie podstawowego prawa do rzetelnego procesu można by było wykluczyć. Tego, czy reformy sądownictwa, które były uchwalone już odpowiednio w dniach 7 sierpnia 2018 r. i 16 lipca 2019 r., miały wpływ na rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże w niniejszej sprawie, nie da się już ustalić *ex post*. W każdym razie nie można tego wykluczyć z konieczną pewnością.

- 31 Wynika z tego, że badanie konkretnego naruszenia praw podstawowych lub zagrożenia dla praw podstawowych nie jest wymagane tym bardziej wówczas, jeżeli sąd wykonującego państwa członkowskiego, wezwany do rozstrzygnięcia o stwierdzeniu wykonalności, odmawia uznania wyroku na podstawie art. 3 ust. 4 decyzji ramowej 2008/909 w związku z art. 2 TUE ze względu na to, że system sądownictwa we wzywającym państwie członkowskim w chwili wydania orzeczenia w sprawie stwierdzenia wykonalności nie jest już zgodny z zapisaną w art. 2 TUE zasadą państwa prawnego.
- 32 Sąd odsyłający nie przedstawia żadnych rozważań w przedmiocie pytania czwartego.

DOKUMENT ROBOCZY